

Vi har haft en hård debat, og den har været lang. Og jeg tror, at det er vigtigt, at regeringen gør sig klart, at det, som får os alle sammen op i højeste gear, er rædslen for, hvad der vil ske nu. Her er vi nødt til at være opmærksomme på, at hele Mellemøsten tager USA's påberåbelse af FN-resolutioner meget lidt alvorligt.

Uanset den diskussion, vi har haft i dag, uanset om der er den ene eller den anden fortolkning, så har man ingen tillid, fordi USA systematisk har accepteret, at Israel endnu mere systematisk har blæst på alle de resolutioner, der har været vedtaget i stort set hele FN's tid. Man har set bort fra dem, og man har stort set også i verdenssamfundet og i hvert fald i USA accepteret, at Israel kunne gøre, som de ville. Og det er ikke bare den regering, vi har nu; det er sådan set også den forrige amerikanske regering, der har taget ufattelig let på det.

Derfor kommer den opfattelse til at brede sig, at det, der gælder i Vesten, er rule of war eller rule of power og ikke rule of law, og at man der til har en mildt sagt racistisk holdning til det. Når det er arabere, hvad enten de måtte være muslimer eller kristne, ja, så accepterer man altså, at deres land bliver taget, at deres livsgrundlag ødelægges, at man maser sig ind over dem, at man undertrykker og umenneskeliggør dem, for nu at brug det ord, der ustandselig dukker op i de her sammenhænge.

Vi har set her i den sidste lange periode, at man myrder løs fuldstændig hensynsløst og uden at tænke på det. Man siger ganske vist, at det er en formodet terrorist. Så røg der lige par israelere med her forleden dag, som man bare plaffede løs på, fordi man skyder på alt, hvad der bevæger sig i det område dér, for det kan man jo gøre. Man går ud fra, at det nok bare er arabere.

I den sammenhæng er det ganske rystende, at der ikke har været hårdere stemmer imod det. Jeg ved godt, at den danske regering forsøgte at tage tråden op også fra det, der var i den forrige regering med hr. Mogens Lykketoft, forsøgte at tage det op igen og sige, at det faktisk er vigtigt, at vi går ind og tager dette alvorligt. Der skal ikke være kritik på det punkt af den danske regering, for det gjorde man.

Det, man til gengæld også har accepteret, er, at der bliver blæst på det fra USA's side.

Kl. 18.40

Så skal jeg hertil føje, at vi alle sammen og med glæde bemærkede, at da USA så tog til

Azorerne – det var så der, man måtte tage hen, da man sådan virkelig skulle samle verdenssamfundet til den store aktion her – så rømmede man sig sådan lige lidt i forhold til Sharon. Men heller ikke mere, og troværdigheden hænger i en meget tynd tråd, for så vidt som den overhovedet er til stede i Mellemøsten.

Derfor bliver spørgsmålet til regeringen nu angående Mellemøsten, angående Palæstina-Israel: Vil vi nu se den danske regering – og her er der altså faktisk muligheder for, at den danske regering kan gøre noget – komme op i et omdrejningstal, sådan at resten af verden kan høre, at her er vi altså til sinds at få internationale regler respekteret, at få FN-resolutioner respekteret, og nu vil Danmark gøre en indsats?

Når jeg appellerer voldsomt til, at vi gør det, så skyldes det selvfølgelig hensynet til retfærdigheden i Palæstina eller på Vestbredden osv., det skyldes hensynet til respekten for folkeretten. Det skyldes altså også lidt, at jeg frygtelig gerne snart så Danmark gøre en lille smule for at beskytte sig mod det elendige og livsfarlige selvskab, vi er ved at anbringe os i nu i en situation, hvor folk bliver desperate.

Jeg kan fortælle udenrigsministeren, at jeg her forleden dag talte med en gammel modstandsmand, en præst, som var blevet interviewet i radioen, og vi kom så til at snakke om det, der sker i Palæstina. Så sagde han til mig: Ved du hvad, Margrete, jeg kan godt forstå selvmordsbomberne.

Så skreg jeg jo op i den anden ende: Det må du ikke sige! Så sagde han: Ved du hvad, hvis det havde været mig, og det er ikke noget med at blive martyr, men når man kommer dertil, at man ikke kan se veje ud af sit liv, og der ikke er andet at gøre, og at vreden i forvejen har ødelagt én sønder og sammen, så kan jeg godt forstå det.

Det er meget sjældent, vi hører nogle af de kristne palæstinensere sige det her, men man kan altså hos folk, der erindrer, hvad der skete med dem i modstandsbevægelsen, sige, at de sådan set godt forstår det.

Det er frygteligt, når vi begynder at forstå sådan nogle ting. Det er frygteligt, når mennesker begynder at kunne se, at det ligesom er det, man har tilbage.

Så jeg vil meget appellere til, at regeringen nu vil love os, at der er andre stemmer i dem, der nu støtter denne her krig, end dem, der bare er flintrende ligeglade med araberne i Palæstina.